

Jubileumsberetning

for

1952 — 1977

INNLEDNING.

Det fins en idrett for alle aldre, for alle friluftselskende turmennesker, menn og kvinner, gutter og jenter, - en idrett som kan drives året rundt - en allsidig og avvekslende idrett, utviklende for kropp og hjerne, en idrett i ro og mak, i sakte tempo og i hurtigste trav, i stadig spenning mot ukjent mål, - en idrett som gir frisk luft i lungene, kraft i musklene og glede i sinnet, - verdens morsomste, interessanteste og lærerikeste idrett. Denne idrett heter ORIENTERING.

Denne beretning er skrevet AV personer med lang tilknytning til klubben FOR alle tidligere, nåværende og kommende medlemmer av o-laget "SILVA".

Vi takker Dem for denne beretning.

Kjell St. Mathiesen

Arne T. Olsen

FRØET BLIR SÅDD -----

Undrer meg på hva jeg får se
over de høye fjelle?
Øyet møter nok bare sne,
rundt omkring står det grønne tre,
ville så gjerne over: -
tro når det reisen vover?

Ja slik er nordmannens fantasi, slik er hans trang til å
oppdage nytt land, slik har han vært fra de tidligste tider, -
slik er han idag.

Vikingene dro ut til fjerne land, langt borte, ja helt til
Amerika.

Våre polarforskere hadde kraft og vilje til å kjempe med
naturen og tvinge den under seg. Over alt tok de seg fram.
Hvor langt var de kommet hvis de ikke hadde kunnet orientere
seg og til enhver tid bestemme sin posisjon? Ingen vei.

Ingen av disse ferdene hadde vært mulig uten at orienterings-
evnen var i orden. Orienteringen er i sannhet en gammel
idrett blandt nordmenn, kanskje den eldste. Opprinnelig
var det vel bare solen, månen og stjernene de hadde som
retningsvisere, foruten en egen medfødt teft til å finne
fram. Karter hadde de ikke. Senere kom en slags karter
nedtegnet etter huskkommelsen, og så kom kompasset.
Etterhvert som årene gikk kom nye oppfinnelser til å
konstruere karter, og disse ble bedre og bedre, og idag
kjenner vi til hvordan de beste konkurransekartene er
laget.

Orienteringen er som nevnt meget gammel, men orienterings-
sporten som konkurranse er ikke så gammel, sammenlignet
med andre idrettsgrener. Her i landet feiret man 50 års
jubileum for noen år siden for det første løpet som
gikk ute på Hurumlandet. I Larvik og distriktet ellers
begynte orienteringssporten å ta konkurranseform i
30 årene.

Det var klubbene Tjølling I.F., Brunlanes I.L., Kjøse Spkl.,
og Larvik Turn som arrangerte løp. Selv om det ikke ble
så mange løpene til å begynne med, utviklet det seg gradvis
framover, og i slutten av 30 årene var det begynt å bli fart
og farge over o-sporten. Dessverre brøt den annen verdens-
krig ut i 1940, og landet vårt ble okkupert. Etter 5 lange
år ble vi igjen ett fritt folk, og idrettsaktiviteten kunne
igjen drives fritt av alle. O-sporten fikk en veldig
oppsving og det ble stadig flere med i løpene. Rundt i
landet ble det stiftet flere klubber, og da for det meste
rene o-klubber. I Porsgrunn, og det samme i Tønsberg, ble
det rundt 50 tallet dannet en større o-klubb, idet man slo
sammen flere små klubber.

Denne tanken var man også inne på her i byen, men det tok noen år til før man kom så langt. I 1951 ble Larvik Turn tildelt N.M. i orientering for seniors. Arrangementet ble lagt til Oklungen, og det ble et vellykket stevne sportslig, men det ble endel saker etter dette N.M. som skapte uro og da særlig innen styret. Det ble nå meget snakk, og lange diskusjoner om dette utover høsten og vinteren, og nå kom også samtalen inn på å danne egen o-klubb i byen igjen inn i bildet. En annen ting som også kom var at Larvik Turn på sitt årsmøte forhøyet kontingenten, da var det bare en mening blandt flere av o-løperene. Denne kontingenten kunne vi heller legge i en ny selvstendig klubb. Utover vinteren ble det også endel avisskriverier, og her var meningene om en ny klubb høyst forskjellig. Mange mente at det måtte være en fordel å få samlet Larvik og distriktets løpere sammen i en større klubb, mens andre holdt på at man måtte beholde de respektive o-grupper innen sin forening. De som var og arbeidet for en o-klubb i Larvik og omegn mente at man fikk sammenkalle til et møte før sesongen tok til og få avgjort om man skulle stifte en ny klubb.

Den 4. april 1952 sammenkalte man til møte gjennom byens aviser, og møtet skulle holdes i Kaffistova. Det møtte ca. 25 stk. fram og møteleder ble valgt: Knut Olsen. Diskusjonen bølget fram og tilbake om det var fornuftig å stifte egen o-klubb, mange var for, men endel var også imot. Kjose sa fra at de ville ikke gå med, det samme var også tilfelle med Larvik Turn. Tjølling og Brunlanes var positivt innstilt, det samme var endel fra Hedrum. Forslaget om egen klubb ble så satt under avstemming og ved opptelling av stemmene var det flertall for å stifte en ny o-klubb.

Dermed var en gammel drøm blandt de ivrigste o-løperene gått i oppfyllelse. Styre og komiteer ble så valgt og disse fikk dette utseendet:

Formann:	Arne Kjell Foldvik
Viseformann:	Knut Olsen
Skr./kass.:	Gunvor Bentsen (Totto)
Styremedlemmer:	Harald Larsen, Solveig Berg
Varamenn:	Leif Bentsen, Gerd Schøning, Gudbrand Skuggedal
Revisor:	Anne Lise Thorenfeldt, Margit Holstad
Treningsnemd:	Magne Mjanger, Solveig Berg, Åsmund Berg

Klubbens offisielle navn ble Larvik og Omegn Orienteringsklubb, som senere ble forandret ved navnforslag til o-laget "Silva".

Knut Olsen

GLIMT FRA DEN FØRSTE PERIODEN 54-63.

Forutsetningene for å skulle skrive noe som vil være dekkende for denne overskrifta er ikke tilstøde: Et godt utklippsarkiv, et kartarkiv, og et godt minne. Mye flytting har gjort at alle kart er blitt kasta, og minnet mitt er heller ikke kjent for å være det beste. Det som følger blir derfor sterkt subjektive intrykk, og sikkert fortegna erindringer som kanskje bare jeg kjenner meg igjen i.

Det var vel helst at o-gruppa innen Larvik Turn IF fikk for trange økonomiske kår som gjorde at gryende misnøye slo ut i full revolusjon: Fullstendig frigjøring i en spesialklubb. OTO eksisterte allerede og hadde vist at et reint o-lag gikk an. Det var nok en del o-folk som blei overraska over det radikale skrittet å bryte ut og danne et nytt lag, men tida kom til å vise at det som var gjort, var fornuftig. Orientererne var herrer i sitt eget hus, økonomien blei ikke noe lammende problem og o-sporten i Larviksdistriktet kom til å vokse på det.

SILVA blei navnet. Hvis jeg ikke tar feil, var det Magne Mjanger som kunne latin nok til å overbevise oss andre om at "skog" måtte bli navnet. Da brødrene Kjellstrøm i Sverige ikke syntes å ha motforestillinger mot at vi brukte firmanavnet, blei det slik.

Mye av treningsvirksomheten og alt det hyggelige sosiale samværet kom til å foregå fra og hos Kari og Magne Mjanger på hjørnet av Frankendalsveien og Håkonsgate. Som utgangspunkt for treningsløp lå huset deres ideelt til. Skogen begynte 50 meter unna. Det var mange lumske kolleposter bakenfor der Hatlos hus nå ligger, og litt av hvert av problemer bortover mot Skrenten. Hvem har vel glømt det vellykte nattorienteringsløpet med deltagere også fra andre klubber i fylket, i Byskogen øst, der postene var merket med parafinlykter, og start og innkomst var på kjøkkenet hos Kari?

Bussen til Gulbrand Skuggedal var det vel som i en lang periode bragte oss til løypa. Det var en buss av akkurat passe størrelse til å skape kontakt mellom oss, og med manuell døråpningsmekanisme. På søndagsmorgenene dukka bussen opp, og etter en liten vekkingrunde hos dem som var seine til å komme opp, dro vi til startstedet. Løpsarrangementa var ikke strømlingjeforma ved hjelp av EDB, men i ett og alt hjemmesnekra med vekkeklokka som tidtakerur oppstilt på utlånt eller medbragt kjøkkenbord på et gårdstun.

Kartene kom i løpet av denne perioden til å gjennomgå en stor forbedring: I begynnelsen var Treschowkart i målestokk 1:20.000 de karta som virkelig borget for kvalitet. Til denne artikkelen burde jeg hatt et utsnitt av f.eks. det gamle og det nye Vestmarkakartet satt ved

sida av hverandre, så enhver kunne se at en måtte være sterk i trua for å finne fram. Ethvert kart den gangen var en vanslighet som en bare gjennom smertefulle og kreftesødende bommer klarte - eller aldri klarte - å beherske. Hvis kart og terreng stemte, behøvde det ikke være noe sikkert bevis på at en var der en trudde, like lite som hvis det var diskrepans mellom kart og terreng. I ingen av tilfellene var det noen grunn til verken rosenrød optimisme eller mørk fortvilelse.

Treschowkartene hadde et bekk- og grøftsystem som ofte kunne vise seg å være forbausende nøyaktig. Myrene var mer uvisse, men i hvert fall ganske pålitelige. Tømmervegene på kartet krevde innsikt i skogbruk. Med alderen på kartet in mente kunne en avgjøre om en tømmerveg var for ny til å ha kommet med da kartet blei laga, eller om den var tilgrodd nok til å kunne være den som sto på kartet. Stier måtte en være usedvanlig sterk i trua for å klare å følge andre steder enn på kartet. Og endelig høydekurvene: De var dratt opp mer med det for øyet å se vakre ut, heller enn å prøve å gjengi terrengformasjonene, runde og jamne uten sjenerende og plutslige buktninger

Men dette var det gode kartet. De dårlige karta var rektangulære i målestokk 1:100.000 fra tida rundt hundre-årsskiftet og med 30 meter ekvidistanse. Mon tru om det ikke var Martin Dreng som hadde lagt ei løype på et slikt kart ute på Eftanglandet en gang i 50-åra? Hvis en så litt stort på høydekurver og ikke passa seg, havna en på toppen av koller der en hadde utsikt over halve Tjølling, hele Viksfjord og mer til. Noen klubber forstørra opp rektangelkarta til 1:50.000 for å gjøre dem litt leseligere, men til gjengjeld blei alle feil på karta også dobbelt så store. Kartkorreksjoner forekom det mye av. Et lakonisk oppslag lød: "Kartet i området foran 3. post stemmer ikke". Under sånne forhold nærma en seg posten med all mulig sunn skepsis og forsiktighet.

Bomming var derfor svært forståelig og noe som en ikke alltid kunne være sikker på å unngå. Det viktigste for å kunne finne fram var ofte å kunne holde en kompasskurs og å telle skritt. Når en så skulle til den posten som lå i den eneste myra som var avtegna på kartet, måtte en holde orden på skrittellinga og ikke la seg avspore til å se nøyere på de tallrike myrene som en plaska seg igjennom underveis. Først når en etter tellinga å dømme skulle begynne å nærme seg, burde en begynne å speide og gjøre utslag etter den kvit-røde skjermen. Etterhvert begynte NGO's nye M-711 serie i 1:1.50.000 å nærme seg blåkopistadiet. Dyktighet og beregning kom til å overta en større del av gamet enn før, og bomming begynte å bli nedverdiggende tegn på menneskelig feil og svakhet.

Denne perioden som her etterhvert nokså nostalgisk omtales, var sjølsagt det tidsavsnittet da alt var MER enn nå: Varmen i førsommerløypa var mye mer intensiv enn nå. Deltakere dyppa løpstøyet i bekken til avkjøling før start. Sjøl må jeg ha fått solstikk under et stafett-NM i Kolbotntraktene da jeg nærmest svømte gjennom ei 5 km. lang lunka blautmyr lenge nok til å oppdage at det faktisk gikk en fast og fin sti langs kanten av myra og at den dessuta sto på kartet.

I rekka av minner om bommer, særlig i stafetter der jeg må ha stått for mer enn den delen som rettelig tilkom meg, dukker minner om total utslitthet opp, så utslitt at når en haler seg opp åshellinga mot nest siste post og griper rundt ei ospestamme for å komme opp ved hjelp av armene heller enn beina, så får handa kontakt med et tau, og jammen viser det seg å være tauet som postflagget er festa med.

Dette var den tida da tåka lå tettere enn den gjør nå. Det kan ikke bare være et påfunn i mitt selektive minne at en vår da vi skulle på POL's blåveisløp, var fram møte-stedet torget i Porsgrunn. Tåka - og dette var før fotokjemisk smog var finni opp - lå så tett at Skuggedal gikk over fra å være sjåfør til å bli styrmann. Antakelig med Knut Olsen som utkikk, hengende på høyre forskjerm og stigbrett, fikk Skuggedal løpende beskjed om hvor vi befant oss i forhold til fortauskanten. Den store spenninga opplevde vi hver gang når vi dro ut i et stort gatekryss..... sekundene gikk før vi igjen fikk landkjenning med fortauskanten på den andre sida.

Endelig må det ha vært i denne perioden at Silva dro på tur for å prøve seg på svensk konturkart som Store Tunas gjester. Det fins sikkert fremdeles en del Dalahester av tre hos deltakerene som minne om Sverigeturen. De fleste som starta fikk oppleve et sterkt transmatisk og frustrerende, men sikkert uforglemmelig møte med det gamle svenske kartverket. Men ikke alle blei knekt av språkvansker slik den Silva-løperen gjorde som etter lange og utmattende timer i de store ensomme skoger i Dalarne kom inn og meldte brutt løp. Posten som knekte han var beskrivi som Fäb. (fäbod = sommerfjørs): "Jeg kunne ikke finne den forbaska fabriken".

Arne Kjell Foldvik

SAMMENSLUTNINGEN 1964 - 1966

Et hjertesukk som gikk igjen i årsrapportene til o-lagene i distriktet i de tidligere 1960 årene var spørsmålet om rekruttering. Rett nok ble det arbeidet endel i noen av lagene på dette felt, men svikten var likevel åpenbar. De fleste unge forsvant igjen faktisk før de var tyve år, og arbeidet med å holde lagene i gang falt stort sett på de samme sjeler til enhver tid.

På et medlemsmøte i Larvik Turn den 20/10-65 ble disse problemer drøftet, og en ble enige om å søke kontakt med de andre o-lagerne i distriktet for å finne fram til en eller annen form for samarbeid. Sådant tanke var ikke fremmed for de andre heller, idet meget var alt drøftet muntlig sommeren og høsten når deltagerene møttes på løp.

Samarbeidsmøtet ble holdt på Greven 27/10-65. Alle distriktets lag hadde fått skriftlig innbydelse fra Larvik Turn. 23 representanter var tilstede. Hvarnes, som ikke hadde fått innbydelse, møtte med Kåre Aasestad.

Odd Glemming innledet møtet på sin klubbs vegne, og etterat Håkon Karlsen, Brunlanes, var valgt som ordstyrer, redegjorde L.T.'s representant for grunnene til møtet. Kort gjengitt gikk dette ut på:

Det må vi se på som et nødsmøte. Rekrutteringen har sviktet i stor grad. Ungdomskullene blir borte før de når voksenalder, og det er snart ikke folk igjen til å ta seg av de administrative oppgaver. Kravene til bedre kart og større og bedre arrangementer øker, og det gjør arbeidspresset enda større for de få som er igjen innen det enkelte lag. Vi må få et samarbeid mellom lagene, enten på et teknisk plan eller helst hel sammenslutning hvis o-idretten her i distriktet fortsatt skal kunne drives i skikkelig målestokk.

I den påfølgende diskusjon deltok følgende mer eller mindre flittig: Håkon Karlsen, Tanum, Eystein Bærug, Bjarne Åsrum, Kåre Aasestad, Martin Dreng, Hans Arne Andreassen, Arne Olsen, Per Ø. Andersen, Knut Olsen, B. Wallin, Erling Nilsen, Walter Omsland, Jørn B. Olsen, og O. Glemming.

Diskusjonen viste at det hos alle var ønske og behov for bedre kontakt, og samarbeid mellom klubbene, men som ventet var det noe uenighet om hvordan en skulle få istand dette. De fleste var for full sammenslutning, noen få ønsket kartsamarbeid og at lagene besto som før. Vi gjengir kort noen innlegg:

Håkon Karlsen: Karttegning og rentegning krever hundrevis av arbeidstimer. Arrangementet krever så resten av ens fritid. Stemmer for et større o-lag for hele distriktet.

Arne Olsen: Silva kan i dag ikke makte alle oppgaver, grunnet mangel på arbeidshjelp. Vårt ønske er en klubb for hele Larviksdistriktet, slik at arbeidsoppgavene kan fordeles

POL. er et mønster på en slik storklubb. Vi bør danne en ny slik storklubb. Kartsamarbeid alene kan by på synfaringsvansker og økonomiske problemer, som alt er nevnt av Håkon.

Hans A. Andreassen: Lagene er for tiden dårlig stilt, og hverken Tjølling eller Brunlanes kan klare seg alene. De aktive bør bestemme utviklingen. Vi er stemt for sammenslåing.

Valter Omsland: Det er tillitsmannskrise overalt. Det er om å gjøre å fordele jobbene så de enkelte ikke går trøtt. Vi må bestemme i kveld hva som gagnar o-sporten mest, uansett hvilken løsning det blir.

Per Ø. Andersen: Er fullstendig tilhenger av sammenslutning. Da kan vi få de rette folkene til å ta seg det viktige rekrutterings- og instruksjonsarbeidet. Se bare på ungdomskullene i Store Bergan og POL.

Eystein Bæruq og Bjarne Åsrum: Begge ønsket på nåværende tidspunkt å beholde sine egne lag inntatt på grunn av de geografiske forhold, men var stemt for så nært samarbeid som mulig med de andre klubbene.

Erling Nilsen: Delte også dette syn.

På grunnlag av dette møtet tok så de respektive o-grupper opp saken i sine foreninger. Nedleggelsen av Larvik Turns o-gruppe var et faktum den 1.12.65 dog ikke uten motstand fra ledende hold innen foreningen. Silva hadde årsmøte 26.11.65. Her ble det vedtatt ikke å oppløse laget, men henstille til de andre o-gruppene å gå inn i Silva p.g.a. spesielle økonomiske hensyn. Et skriv om dette ble sendt de andre lagene 3.12.65 med innbydelse til nytt arbeidsmøte 10.12.65.

På dette møtet var følgende med: Per Ø. Andersen, Thor W. Jacobsen, Gunvor Bentsen, Bjørn Wallin, Mange Mjanger, Odd Glemming, Walter Omsland, Håkon Karlsen, Hans A. Andreassen og Helge Halvorsen.

Magne Mjanger åpnet møtet og redegjorde for Silvas syn og standpunkt i saken om sammenslutningen. De tre andre lags medlemmer skulle melde seg inn i Silva innen en fastsatt dato og det skulle innkalles til ekstraordinært årsmøte for valg av styre og navn på det nye laget.

Etter en del diskusjon ble en enig om å sammenkalle til ekstraordinært årsmøte 17.1.66 på Greven med følgende saksbehandling:

1. Registrering av medlemmer
2. Valg av nytt styre og nemder
3. Avstemming om fremtidig navn.
4. Fastsettelse av kontingent.

Det ble på samme møte satt frem forslag til styre og nemnder til bruk for årsmøtet.

Den 17.1.66 var så sammenslåingen av de fire o-lag et faktum. Vel 40 medlemmer møtte fram. Etter at nye medlemmer

var registrert, ble nytt styre valgt. Magne Mjanger ble formann. Etter votering ble det til at lagets navn forsatt skulle være Silva. 27 stemt for dette, mens 10 stemmer ble avgitt for navnet "Larvik Orienteringklubb".

Det er alltid lett å være etterpåklok, men at ledelsen i de enkelte lag den gang handlet riktig og så framover er det ingen tvil om. Allerede i årsberetningen til Silva for 1966 påpekes det for en slagkraftig tropplaget hadde med i de forskjellige løp, samtidig som de hadde en god stab av rutinerte funksjonærer til egne arrangementer. Den videre utvikling i årene deretter har også vist at o-idretten i vårt distrikt har tjent på denne sammenslutning.

Odd Glemming

GLIMT FRA PERIODEN 1966 - 1970.

35, 36, 37.....Dobbelskritt. Inn til høyre.... Opp søkket..... Noe rødt og hvitt? Ja, kode A5 - klipp. Full fart videre, 600 meter 120⁰ mot neste post.

Orientering. "Arenan er skauen og mor Norges herlige natur" som vår sekretær sa i sin årsberetning fra 1970.

Jeg sitter og blar i gamle årsberetninger og forsøker å finne "knagger" til disse glimtene en skal skrive om. Glimtene blir til "langfilmer" som består av kjente ansikter, natur, situasjoner, plasser, steder og terreng-detalljer - kort sagt, alt som hører o-sporten til. En glemmer nesten å skrive. I alle fall er det vanskelig å sortere - velge ut. Hva skal en satse på? Prestasjoner i løypa, innsats for klubben, personer som har betydd mye for o-sporten...? Glimt bør vel helst bestå av litt av alt dette?

Sammenslåing av o-lagene (gruppene) i distriktet var en følge av en utvikling der noen av lagene ikke maktet alle oppgavene. For nye arbeid ble lagt på enkelte. Vi var oppe i en begynnende revolusjon innenfor kartarbeidet. Arrangementene krevde mer, instruksjonen krevde sitt. Selvom 2 lag valgte å stå utenfor (Hedrum og Kjose), tror jeg sammenslutningen var en nødvendighet. Hedrum og Kjose har forresten maktet å stå alene og de har greidd seg utmerket. Nå blir dette med sammenslutningen behørig omtalt i eget kapittel. Men det er interessant å sammenligne Silva's årsberetning fra 1965 med beretningen fra - 66. Vi var i 1966 kretsens største o-lag, og alle de krefter vi fikk "under ett tak" ga o-sporten ny giv i distriktet.

Spesielt ble det satset stort på instruksjon. Noe som i årene fremover skulle vise seg å gi gode resultater. Allerede dette første året ser vi navn som Marit Sande og Terje Ludvigsen nevnt i årsberetningen.

Det årets individuelle kretsmesterskap ble arrangert av Kjose. Her husker jeg spesielt seniorennes innsats i klasse M1. Botneløperene var blitt seniorer og hadde allerede da ambisjoner. Likevel plasserte Silva-løperne seg som nr. 2, 4, 5, og 6 i en forholdsvis fyldig M1 - klasse.

Våren var sen det året. Vi arrangerte vårt første løp 8. mai (14 dager senere enn beregnet) utpå Rakke (Grevle gård). Snøen lå faktisk flere steder ennå og også med et kraftig skarelag. Det var ikke få som fant postene på grunn av "blodspor".

Tanken om klubbavis har også vært innom "Silva" i perioder. Personlig husker jeg godt da første nummer av "O.L.S'n" ble delt ut på et medlemsmøte i februar 1967. Det var vår alltid aktive "junior-gjeng" fra denne tiden Svein Eriksen, Svein Øderud, Tor Gunnar Lie og Carl Morten Levy som sørget for dette morsomme innslaget. Avisen ble senere omdøpt til "Silvanus" av spesielle årsaker.

Innendørstrening for orienteringsløperne: var i grunn et delvis ukjent begrep i Silva før 1965-66. Da nå Farrishallen var ferdig, søkte en om å disponere en sal til trening en til to ganger pr. uke. Motivene som lå til grunn den gangen var nok i første rekke å holde løperne samlet under vinter-sesongen, og å skape et godt miljø i den nye "storklubben". Vi drev forresten ganske hardt i perioder. En gang pr. uke drev vi i atletklubbens sal. Det var ikke få kilo vekter som gikk opp, mens "andre" fikk vekta ned. F.eks. hva med kurvballkampene (les: rugby) når Hans Arne og Kjell Stub slo seg løs. Vi andre slo oss vi også. Ja, det var harde tider i hallen.

Det var ikke mange klubber som på denne tiden arrangerte 2-mils løp. Vi kom tidlig i gang i Silva: Det første vi arrangerte hadde Nanset Idrettsplass som utgangspunkt. Ei løype på nær 23 km. på kryss og tvers i Vestmarka kan bli tung nok. Vinnertiden lå på omtrent 3½ time, og ikke glemmer jeg sistemann i mål. Det var en løper fra Store Bergan. Vi måtte faktisk skyve ham opp siste motbakken og plassere ham på en stol under dusjen. Han har deltatt siden også!

At et 2-mils løp kan være "tøft" fikk også deltagerene i 67-utgaven merke. Løpet gikk den gang på nytegnet Laubu-kart og med Lauvesetra som samlingssted. 2-milsløperene startet ved Fossane og hadde kartbytte ved Kavli. Ukene før løpet hadde regnet høljet ned, så det ble en våt og tung tur for deltagerene.

I årsberetningen for 1968 oppdager vi mer enn tidligere år at instruksjonen rundt i distriktet har begynt å bære frukter. Navn som Ragne, Anne-Grete, Terje, Svein, Are og mange fler blander seg mer og mer inn mellom de gamle traverene. Jo det begynte å gro rundt om i distriktet. Silva vokste i bredden og gjorde seg bemerket i toppen i mange klasser.

Høydalsmo arrangerte dette året KM i budstykke, men våre herrelag gjorde ikke det helt store. Damene derimot tok storeslem det året. Ragne og Anne-Grete hadde 1. etappe på hvert sitt lag. Det ble litt av et oppgjør. 10 sekunder skilte dem ved veksling, og de andre jentene på lagene sto ikke tilbake. Gull for 1. laget og sølv for 2. laget.

Ellers var 1968 året som vi hadde regnet med å få ØM (Østlands-mesterskapet), men det skjedde ikke. Isteden ble våre tre arrangementer det året, tre "mini-løp". Ingen av løpene trakk over 200 løpere.

Årsmøtet i 1969 var et av de møtene som kom til å få betydning fremover. Det var sendt inn flere forslag til dette møtet. Blandt annet om styrets sammensetning, og valg måte. En skal ikke gå inn på dette her. Det mønster som idag stort sett fungerer, har sitt utspring fra dette årsmøtet.

Men det skjedde også andre saker på dette møtet. En av klubbens nestorer, Gunvor Bentsen ("Totto") sa takk for seg. 17½ år som klubbens kasserer - ja, helt fra Silva ble stiftet til 21.11.69 var "Totto" kasserer. Det er virkelig en prestasjon!

1969 var et av de første store "moderne" åra i Silva. Vi arrangerte ØM med over 800 deltagere. Løpet gikk på nytegnet kart i Vindfjelltraktene. Det mest prekære ved dette arrangementet var kartarbeidet på forhånd. Vi lå ikke helt i rute, men en kjempeinnsats i korte og hektiske vår- og sommermåneder reddet det hele. ØM ble dessverre ikke den festivit s og hygge vi hadde håpet på. Sommerv ret hadde holdt seg utover i august. Regnet kom, og med det problemene. Spesielt husker jeg kontrollen av l perenes kort. Denne kontrollen ble en kjedelig historie. Men tross alt - det sportslige kom vel i havn!

Dette året dukket forøvrig draktsp rsm let opp med virkelig tyngde. Utover året var det stadig flere som stilte opp i orange/sort.

Noen nye løpere av "format" dukket ikke opp dette året, men de vi allerede hadde, befestet sine posisjoner. Jentene gjorde nok et år flere kjempel p, og blandt guttene var tydelig Terje i oppgang, men bak ham l  flere på lur: Geir, Mons, Lars- ge, Kjell og flere.

Hadde - 69 vært en spe begynnelse på Silvas nye ansikt utad som arrangør, ble da naturlig nok - 70 bare en oppfølging. 1970 var et s vrt aktivt år.

Allerede i februar arrangerte vi v rt første løp. Det var et gateløp i Larvik. Kanskje det første i sitt slag her i distriktet? Et nyttig tiltak og en artig avveksling mente deltagerene.

F r snøen hadde sluppet taket her hjemme dro noen av våre løpere sørover for   drive orientering. P skel pene i Danmark var målet dette året. Martin kjørte - som vanlig. Silvas deltagelse i dissel pene er jo nesten blitt tradisjon. Svein Øderud og Martin Dreng gjorde forøvrig en prestasjon der nede første året. De vant hver sin "bane" sammenlagt etter tre dager.

Dette året startet vi også opp med et arrangement som delvis er blitt tradisjon. "Sørlands-galoppen" hadde vært i flere år, men var nå vokst seg ganske stor, og de "små" s rlands-klubbene maktet ikke   ta på seg arrangementet mer. I dette året kom vi da med som arrangør. Heldigvis hadde vi Vindfjellkartet fra året før. Den 30.7 arrangerte vi så v rt første løp i "Sørlandsgaloppen". Når 1000 deltagere stilte opp til start.

Det er klart at to såpass store arrangement som ØM og Sørlands-galoppen var (og er), tok på administrasjonen, og en måtte ha hjelp utenfra. Mange var det som tok et krafttak når disse løpene ble arrangert. Hjelpere som klubben forsatt har glede av. Disse første store arrangementene hadde jo sine "klikker", men rutinen kom igjen senere år, men er nå ute av bildet.

-70 var også året da vi startet opp med betjening av Eikedalen. En tjeneste som har vist seg   være en støtte til v r  konomi.

En veteran sa takk for seg på årsmøtet i 1970. (Heldigvis bare foreløpig har det vist seg senere). Magne Mjanger gikk av som formann etter å ha sittet siden sammenslutningen i 1966. Magne blir behørig omtalt et annet sted i dette jubileumsskrift, men la meg likevel si om Magne: Vi har to "Magner", Magne Lystad i løypene og Magne Mjanger i klubben vår. Jeg vet at "vår" Magnes prestasjoner betyr vel så mye for o-sporten som den andre Magne's gjør.

Når jeg nå skal avslutte dette kapittel, og når jeg nå har bladd gjennom gamle årsberetninger, må jeg si at jeg er glad for å ha vært med årene 1966 - 70. For det første var jeg vel mest aktiv selv, og for det andre var Kjell Stub Mathisen sekretær i disse åra. Hans årsberetninger er så fyldige og gode at en nesten husker hvert løp på denne tiden. Takk for hjelpen, Kjell!

Per Øystein Andersen

JUNIOR N.M. 1971

I slutten av august kom det et brev fra Vestfold O-krets. 3 løpere fra Silva var uttatt til å delta i junior N.M. Det var Terje, Are og Anne-Grete.

Den 12. september var dagen. Det skulle vise seg at det ble en stor dag for Terje og for Silva.

Frammøtet var Akershus Landbruksskole, hvor det var bespisning, og overnatting.

Terje sto for reisen. Han fikk ordnet med en minibuss, så alle fra Vestfold fikk reise sammen. Den bussen ble litt av et kapittel for seg selv. Den gikk litt tregt og møtte litt seint opp når de hadde bruk for den, men de kom da fram tilslutt.

De ble innkvartert og spiste aftensmat, og etterpå var det underholdning og dans.

Vi to bestemte oss plutselig for at vi også ville overvære N.M. Vi kom til Akershus Landbruksskole seint på kvelden, men da var det ingen Silva-deltagere å se. Av en eller annen grunn hadde de funnet det bedre å gå og legge seg.

Samlingsplassen søndag var Utnes Skole. Den første bussen til start hadde kjørt. Den var Anne-Grete med. Den andre kjørte da vi kom. Terje og Are var med den, og vi vinket dem vel avgårde.

Arrangøren hadde lagt ned mye arbeide på plassen. Det var satt opp speakertårn og flaggstenger. Været var fint, og det var en fin stemning på plassen. Innkomsten var på et jorde like ved skolen. Der var parkeringsplassen også. Etter hvert ble det mange tilskuere, men det var bare oss to fra Vestfold.

Etterhvert som tida gikk, steg spenningen. Kunne noen av våre hevde seg blandt toppene?

Anne-Lise Saga fra Kjose hadde start nr. 1 av jentene. Hun lå godt an på meldeposten. Men ingen melding fra Anne-Grete foreløpig. Til slutt kom det, 15 min. etter lederplassen. Hun hadde nok hatt en bom. Nå begynte meldinger fra guttene også å komme. Ingenting fra Terje og Are. Så begynte jentene å komme inn. Vi ventet på Anne-Lise, men hun hadde bommet på slutten. Det kom flere løpere inn og spenningen steg. De kom ut fra skogen og løp langs jordet, et nokså langt oppløp. Plutselig kom Anne-Grethe. Hun hadde løpt seg opp etter meldeposten. Det skulle vise seg at det holdt til en 6. plass. Vi var godt fornøyd med det. Nå begynte guttene også å komme inn. Fremdeles ingen melding fra Terje. Are ble meldt, og etter klokka regnet vi at han var midt i.

Han hadde jo også mange harde konkurrenter. Da han kom inn, ble det en 19. plass, og det var jo bra. Nå var det spennende hvordan det var med Terje. Speakeren holdt på å snakke om dem som lå best an. Han regnet ut, og ventet en spesiell løper. Vi husker ikke navnet. Plutselig kom Terje ut fra skogen i full fart. Da gikk det helt istå for speakeren. Han bladde i papirene for å finne ut hvem det var. Han var jo ikke meldt. Etter vår klokke hadde han best tid. Vi sprang bort og tok imot ham. Fotografer og andre flokket seg rundt ham. Men enda var det jo noen andre som kunne få bedre tid, så det ble en spennende halvtime, før det ble sikkert at tiden holdt til en 1. plass.

Skal si vi var stolte. En 1., en 6., og en 19. plass på våre 3 løpere, det var nesten mer enn vi kunne håpet på.

Etter at de hadde dusjet og spist, var det premieutdeling på plassen foran skolen. Igjen ble det fotografering og interjuer med Terje. Nå lengtet de hjemover, men ingen buss kom. Tilslutt måtte vi kjøre for å se etter den. Den sto da og ventet på landbruksskolen, og der var det ingen løpere. Vi fikk sendt den til riktig sted, og omsider kom de på hjemvei.

Det var en stor opplevelse for oss. Vi angret ikke på turen. En stor dag var det også for Terje. Han var en fin representant for klubben vår.

Gjertrud og Thormod

JUNIOR NM - 1971

Etter 4 uttagningsløp høsten -71 var følgende fra Vestfold tatt ut til å delta i junior NM som Nes OL arrangerte; Bjørn Fensgård, Leif Roger Hultgren, Leif Danielsen og Terje Ludvigsen.

Sammen ankom vi Nes på lørdag ettermiddag, og ble innkvartert på Nes jordbruksskole. Ettermiddagen og kvelden brukte vi til å diskutere, kikke på terrenget osv. Vi diskuterte mulige vinnere og det var to som klart skilte seg ut som favoritter, nemlig Ivar Formo og Terje Vikstrøm. Mange av oss stilte med små handicap, som influensa o.l. Selv hadde jeg vært forkjølet hele uka pluss at jeg hadde kastet krykkene for bare 3 uker siden.

Søndag formiddag startet den første o-løper i lettskyet oppholds- vær. Selv skulle jeg starte langt ut i rekken, så jeg fikk god tid til å være for meg selv og konsentrere meg om løpet jeg skulle springe. Jeg stilte slett ikke som favoritt, så nervene var ikke noe problem. Jeg hadde bestemt meg for å gå på kompasset og bruke grovorientering ved siden av.

Kartet jeg fikk ved start viste meg at løypas fire første strekk var kupert og detaljerikt dvs. mye finorientering, mens resten av løypa var flat og fartsfylt. Skuddet smalt og løpet var i gang. Første strekk på ca. 1 km., gikk på skrå oppover i ei li. Som kontrollpunkt tok jeg meg ut to bekker ca. 200 m. før posten, som var et lite søkk. Terrenget var veldig likt, så det skulle bli vanskelig å holde høyden. Kompasskursen førte meg rett til bekkene og herfra og inn prøvde jeg å finorientere. Men jeg havnet for lavt og for langt ute på ryggen. Da jeg endelig kom inn til posten så jeg løperen som startet 2 min. etter meg. Dette gjorde meg ergerlig og oppspilt. Han skulle jeg jammen få ristet av meg igjen, tenkte jeg.

Neste strekk var også på ca. 1 km. Jeg beinet på over åsen og ned i dalen, og kameraten bak ble snart vekkt. Videre opp nest åskam, ut lia og rett i posten. Dette styrket selvtilliten litt. Neste strekk fortsatte videre bortover lia, og nok en gang til et søkk. Her valgte jeg å følgen åsryggen for å gardere meg. Det gikk bra, og jeg løp rett i posten.

Så kom et kort strekk på bare 250 m., inn til meldepost. Her var det tett granplantefelt, og jeg måtte gå kun på kompasset. Granplantefeltet ble for tett og jeg fikk igjen en bom på 1½ min. På meldeposten fikk jeg denne korte replikken: "Du ligger 4-5 min. etter den beste". Vel, tenkte jeg, det er bare til å gi på.

Neste strekk gikk videre ut et markert søkk, og svakt til høyre i et flatt parti med kratt. Her skulle jeg finne en liten grøftende. Jeg var noe i villrede, men plutselig oppdaget jeg postflagget bak i krattet. Mens jeg klippet fikk jeg igjen se løperen som startet bak meg. Jeg slang meg raskt ned i

grøftet og så han stryke forbi bare 4 m. fra flagget og bli borte. Jeg gikk forsiktig opp, og forsvant mot 6. post som var et søkk. Her kunne jeg bare følge stier og farten økte betraktelig.

7. post var en kolle bare 400 m. borte. Jeg valgte ut kompasskurs og fant posten uten noe plunder. På vei mot 8. post passerte jeg et mylder av bekker, men prøvde å konsentrere meg om en sti lenger framme. Herfra gikk det greit rett i posten.

Nest post var et høydepunkt rett sør for en flat kolle. Jeg tok igjen ut kompasskurs, og med en liten myr som kontrollpunkt fant jeg høydepunktet. Herfra bar det ut lia og over en stor myr til en furukledd kolle. Videre ned i et plantefelt hvor jeg skulle finne et høydepunkt. Jeg korrigererte kompasskursen på en sti og en liten kolle 100 m. før posten. Allerede herfra kunne jeg høre høytalerene ved mål. Jeg tittet på klokka, og fant ut at jeg kunne komme inn på den stipulerte vinnertid, som var på 1.11 min. Jeg hadde hittil brukt 1.09.

Nå var det ikke fritt for at nervene begynte å melde seg, for nå hadde jeg virkelig sjanse for å få en brukbar plassering.

Neste strekk var bare på 200 m. og her skulle posten ligge øst på et høydepunkt. Nå var jeg redd for bom, og gikk kun etter kompasset i det tette plantefeltet. Likevel fikk jeg en sleiv før jeg fant posten. Postmannskapet lo av meg, og bemerket at jeg så noe forvirret ut. Men jeg hørte også en antydning om at jeg passerte på beste tid.

Nå måtte jeg virkelig konsentrere meg om neste post som var ei lita tørr myr borte i neste granholt. Jeg sikret meg inn mot posten ved å kontrollere hver detalj. Myra lå heldigvis der den skulle, jeg klypte og raste ned mot siste post som var sti/jordekant. Alt gikk greit helt til jeg skulle klippe. Iveren gjorde sitt til at jeg fikk kompassnora hektet inn i tanga. Etter noe vill og ukontrollert rykking kom jeg meg løs, og kunne storme mot mål.

Ivar Formo hadde kommet i mål bare noen minutter før meg, så speakeren og publikum var kun opptatt av sekundstriden mellom ham og Terje Wickstrøm. Terje Wickstrøm hadde slått Ivar med kun tre sek.

Jeg selv var ikke meldt i det hele tatt, så jeg vil påstå speakeren ble litt forskrekket og forvirret da jeg kom i mål på 1.11.41, ca. 1 min. før Terje Wickstrøm. Vel, jubelsen var stor i SILVA-flokken, og selv var jeg også selvsagt lykkelig over å ha blitt årets junior-mester.

Terje Ludvigsen

NM SENIOR INDIVIDUELT OG STAFETT 1974

Silva har fra starten av og opp gjennom årene hatt et pågangsmot og en arbeidsvilje som har kommet godt med i alle de forskjellige foreteelser som klubben har deltatt i siden starten. Tanken med å lage til et NM arrangement vakte ikke bare begeistring innen hele laget. Lykkeligvis hadde de som gikk inn for NM ikke den fulle oversikt over hvor mye arbeide det etterhvert skulle bli.

Nytt kart måtte selvsagt til. Helst i nytt terreng, og i topp kvalitet. Løpsområdet ble lagt i triangelen Grønli - Vanebu - Årum. Som et håndslag til en mindre forening ble kartet overlatt Siljan idrettslag da NM var avviklet. Ansvarlig for kartet var Per Rebård SBI. Med hard hand ble et lite antall synfarere jaget rundt i et praktfullt naturområde. I en tid da diskusjonen gikk livlig om brune og blå myrer var vi de første som hadde kart hvor ei myr var ei myr og blå sådan. Gjennom en fotografisk teknikk fikk Rebård frem meget nøyaktige og ensartede myrstreker. Som vanlig ble det tidsnød på slutten, men kartet fikk en god omtale også etter at NM var bragt i havn.

Når det gjelder planleggingen og gjennomføringen av NM fulgte Silva for første gang nye veier. En form for demokratisering fant sted på den måten at ansvaret ble fordelt fra løpsleder ut til nøkkelpersoner på de forskjellige jobber. Gjennom arbeidsmøter ble løpet planlagt i grove trekk. Siden arbeidet de forskjellige sjefer i sine avdelinger. Et NM er noe mer omfattende enn et vanlig løp, idet ting som overnatting, bespisning og transport kommer i tillegg. Løpsentret var lagt til byens storstue "Farrishallen". Stedet fungerte utmerket, men samarbeidet med hallens personale var en skuffelse. Løpere og løpskontor måtte ut på gata første kvelden kl. 21.00. Kjøkkentjenesten på Farrishallen fungerte perfekt, takket være o-venner som forlot sengene sine ved firetiden om morgenen, og var like blide.

Silva har hatt mye regn før men rekorden ble satt midt under NM-avviklingen. Mannskaper fra Treschow Fritzøe greide å holde veien åpen for bussene til Svein. Takket være store hjul og dyktige sjåførere kom bussene opp og ned til sine fastsatte tider. Men typisk Silva, avlysning var aldri på tale.

Noe av det jeg husker best nå 2½ år etter var starten på stafetten. På myra rett før Årumstua var alle kart hengt pyntelig opp på en lang rekke. Stedet var ypperlig som startsted. Oversiktlig og god plass til både løpere og tilskuere. Det er første gang en stafett har startet i et skogstjern! Et voldsomt regnskyll på natta hadde satt hele myra en fot under vann. Det ble en start de fleste vil huske lenge.

Tross alle vannproblemer ble NM avviklet med små forsinkelser og anmerkninger og norgesmestere ble kåret også i -74.

Etter å ha vært gjennom et NM-arrangement er jeg villig til å gi skeptikerene før løpet rett. Slike arrangementer er meget arbeidskrevende for en lang rekke mennesker over lang tid. For mange store løp medfører slitasje på et ellers godt klubbmiljø.

Palle Dybdahl

KLUBBEN IDAG.

Som det fremgår av øvrige artikler i denne trykksal, har laget utvikling fram til dit vi står i dag foregått i flere faser. Medlemmene har hver på sin måte, om enn ikke i like stor grad, bidratt til denne utvikling.

For å kunne gi et bilde av dagens situasjon, synes det naturlig å begynne med medlemstall og fordeling. Vi har ved siste "opptelling" 181 medlemmer, hvilket tilsier at vi er den største orienteringsklubben i Vestfold. Medlemstallet synes for en stund å ha stabilisert seg rundt dette nivå.

Etter sammenslutningen av o-klubber i Larvisdistriktet, forutsettes Silva å dekke Larvik med omegnskommuner bortsett fra Hedrum, som har eget o-lag. Vi har etter dette følgende fordeling av medlemmer:

Tjølling	91
Brunlanes	37
Larvik	26
Hedrum	15
Stavern	10
Andre	2
<u>Sum</u>	<u>181</u>

Som det klart framgår, har Tjølling alene halvparten av våre medlemmer. De øvrige kommuners medlemstall viser at det absolutt burde være muligheter for en øket oppslutning forutsetning av en aktiv innsats fra laget.

Vedrørende en ønsket øket oppslutning til laget, betinger dette en bedre rekruttering enn det som er tilfelle i dag. Det viser seg erfaringsmessig at deltakere i våre instruksjonskurs i stor utstrekning faller fra når det er snakk om å få disse inn i et aktivt o-miljø. Dette stemmer også med andre klubbers erfaringer, og det vil derfor nå i større grad bli satset på å rekruttere "eldre årganger". Den store fordel ved o-idretten er jo at alle aldre kan finne sin plass i miljøet, og ved å få med voksne vil igjen barna i stor utstrekning bli trukket inn i klubben. Siden det også stadig viser seg at der skjer et frafall i de aktives rekker i 16-17 års alderen, er det desto viktigere å ha mange rekrutter. Dette er selvfølgelig et arbeide som ikke nødvendigvis gir bedret rekruttering på kort sikt, men det synes å være vel så viktig å satse på langsiktige tiltak.

Den aktivitet som gjennom året finner sted i klubben, synes naturlig å inndele i følgende punkter:

1. Trening
2. Egne løp/arrangement
3. Øvrige løp
4. Kartarbeid
5. Andre aktiviteter

1. Trening

Det er for tiden en tilfredsstillende oppslutning om treningen, særlig på sommerhalvårets treningsløp. Ofte deltar opptil 70 personer her, hvorav enkelte fra Hedrum og Kjøse som vi samarbeider med når det gjelder treningsløp. Vintertreningen kan ikke vise til samme kvantitative oppslutning, men til gjengjeld kan man vel si at en kvalitativ god oppslutning er tilstede. Vinteren 1977 burde for øvrig ha gitt våre aktive medlemmer et bedre treningsgrunnlag enn tidligere m.h.t. det o-tekniske, da dette regelmessig har vært innlagt i den fysiske trening. Sesongens treningsløp vil i tillegg legge an på å gi medlemmene den nødvendige o-tekniske trening, da hver tirsdag er spesielt avsatt til dette formål. Det vil i løpet av sesongen -77 bli kjørt ikke mindre enn 39 treningsløp, så de av våre medlemmer som ikke deltar aktivt vil likevel ha et o-tilbud.

2. Egne løp/arrangementer

Tradisjonelt har Silva de siste årene åpnet o-sesongen på Østlandet. Oppslutningen til "Vårløpet" har vært økende, og i 1976 deltok over 1000 løpere. Dessverre tvang snøen oss til å avlyse i år, og løpet blir i stedet arrangert 8. mai, noe som nok vil medføre en betydelig redusert deltakelse.

Ellers skal vi som vanlig være en av arrangørene av "Sørlandsgalloppe". Dette arrangementet, som har hatt opptil 2500 deltakere, har etter hvert vokst de fleste arrangører over hodet og det arbeides med å få redusert deltakelsen. Hvis ikke dette lar seg gjøre, er det fare for at SG-78 kan bli den siste.

I jubileumsåret er klubben tildelt KM i nattorientering. Det er for øvrig i 1977 først gang NM i nattorientering blir arrangert, så vi må anta at det i tiden framover vil bli > satset en del mer på nattorientering fra de aktives side.

OL Silva vil avslutte jubileumssesongen med å arrangere høstens siste o-løp. Det er vel ingen grunn til å håpe på brukbart vær på det tidspunktet, da klubben vår generelt har værgudene mot seg.

Et annet arrangement som gir et stort antall familier innblikk i o-idretten er turorienteringen. Dette er et populært tiltak som de siste år har samlet over 400 deltakere. I år skal turorienteringen foregå med Eikedalen som utgangspunkt. Som nærområde til Larvik, samtidig som det er et fint turområde, skulle vi være sikret en stor tilslutning. Det vises til egne artikkel om dette emnet.

3. Øvrige løp

De siste år har en del av klubbens løpere tyvstartet sesongen ved deltakelse i påskeløpene i Danmark. Rett etter påske starter sesongen også her i Norge, og da vil det følge løp

hver helg, som regel både lørdag og søndag. Det hadde vært naturlig å tro at enkelte ville synes sesongen ble svært lang og krevende, men de fleste holder stilen til langt ut i oktober.

Av de o-løp som blandt vår aktive påkaller stor og spesiell interesse er Fjell-løpet i Vinje og Sørlandsgaloppen. Disse er feriebetonte løp, men innsatsen er ikke feriebetont og konkurransen er hard. Enkelte mindre "ekspedisjoner" til 5-dagers løp i Sverige og Sveits hører også med. Dette er sesongen store o-løp.

Det er imidlertid å forvente som fremtidig opplegg fra NOF at flest mulig arrangører søkes til flest mulig løp slik at løperene skal holdes innenfor en forsvarlig ramme m.h.t. deltakerantallet.

4. Kartarbeid

Det vises til egen artikkel. Det ønskes imidlertid presisert at arbeidet med utarbeidelse av kart er en kontinuerlig prosess som krever en betydelig innsats fra laget.

5. Andre aktiviteter

I jubileumsåret har vi en del flere aktiviteter på gang enn vanlig. Først og fremst markeres jubileet med fest både for unge og gamle. Når det gjelder fest ble det i fjor for første gang markert sesongavslutning med en årsfest. Dette ble såpass vellykket at det ganske sikkert vil bli en årvisst foreteelse. Vi får også tro at vår jubileumsfest vil bli like vellykket.

Klubben har i år satt i gang med et jubileumslotteri for å finansiere noe av de aktiviteter som er mest kostnadskrevende. Et godt økonomisk resultat er imidlertid avhengig av en helhjertet innsats fra medlemmene.

Avslutningsvis må to ting nevnes. Først og fremst har vi fått vår første æresmedlem. Selvfølgelig har han fått sin egen spesielle plass i vår jubileumstrykksak, og at Magne forsvarer en slik plass er hevet over tvil. Høytidelig utnevnelse vil skje på vår jubileumsfest 7. mai.

I løpet av vinteren har laget også fått nye lover. Lovene er i disse dager approbert av Norge Idrettsforbund og vil bli utdelt til medlemmene i form av en liten trykksak. Så heretter vil lov og orden herske i Silva.

Jeg vil tislutt som formann ønske jubilanten til lykke med de 25 år, samtidig som jeg håper på en tilsvarende positiv utvikling også i de neste 25 år.

GAMLE FINE ÅRGANGER

Gjør man et tilbakeblikk, nå som "Silva" har bestått i et kvart århundre, vil man konstatere at laget gjennom alle år har vært godt forspent med medlemmer i de høyere aldersklasser. Medlemmer som i betydelig grad har bidratt til å prege laget. Ikke bare ved sine fremganger i o-løypene, men også som sålde "støttespillere" ved lagets egne arrangementer, karttegning, instruksjonsvirksomhet o.s.v.

Det er mange som kunne ha fortjent en spesiell omtale i et skrift som dette, men jeg har begrenset meg til å trekke frem et par særdeles fine "årganger".

Den gildetste årgangen? Jo, den har sine røtter i 1921. Her finner vi alle tiders trio, nemlig Magne Mjanger, Håkon Karlsen og Martin Dreng. Gad vite om det innen landets grenser finnes et o-lag som kan skilte med et gjevere trekløver, kommet til verden samme året! Det er ikke småtterier disse tre har sanket sammen av premier i årenes løp. Artig skulle det vært å få sett det hele samlet på et bord. Det måtte isåfall vært et spisestuebord med flere fjøler i. Jeg tror jammen det ville vært nok til å premiere en hel "sørlandsgalopp" med.

Jeg vet Magne vil bli spesielt omtalt på annet sted i dette heftet, men jeg greier ikke å avstå fra å si ganske kort: Innenfor alt som heter idrettsliv i Larviksdistriktet er det neppe noen som har gjort en betydeligere innsats, enn hva Magne har gjort for o-sporten. Skulle noen fortjene en hedersbevisning måtte det være Magne!

Håkon kom til "Silva", da o-folket i Larviksdistriktet ble samlet i 1966. Han ble en drivende kraft i laget fram til 70-71. Håkon var nær sagt umettelig når det gjaldt å ta på seg arbeidsoppgaver som løypelegging, karttegning, instruksjon o.s.v., samtidig som han var formann i Vestfold Orienteringskrets. Han kan skilte med flere særdeles fine sesonger i M4, på slutten av sin løpskarriere og hadde nok fortsatt vært med, hvis ikke en lei ryggskade hadde satt ham utenfor.

Håkon deltok over hele østlandsområdet, og hadde han "dagen", måtte selv "skautrollet" personlig, Per Wang, trekke det korteste strået, i beinharde nappetak. Per Wang raget vel høyest i klassen i landsmåletstokk på den tiden.

Men den tredje av "musketerene", Martin, han løper bare videre! Martin er like aktiv, sommer som vinter. Vinterstid tar han skia fatt, da er det "Runar", "Skiberg", "Hau'ern", "Sju-mila", "Vindfjell" og "Birkebeiner'n" m.m.m. det gjelder, men når det tørker opp i skauen tar Martin småskoa fram, for da er det jakten på de rød/hvite skjermene som er det vesentligste. Og det er jo som o-løper Martin er kjent, det er som ekte skaugutt han har triumfert så mange ganger.

Det er ikke lett å ta innersvingen på Martin i skauen. På sin spesielle måte skutter han avsted. Det ser ikke ut som det går så veldig fort unna, men Martin er lang i skrittet og lur som en rev til å ta seg fram. Stikker man bortom oppslags-tavla etter et løp, er Martins navn gjerne å finne i toppen eller tett oppunder. Martin behøver sjelden å gå utenom premie-bordet, han har gjerne noe å putte i ryggsekken ved løpenes slutt. Skulle han for en enkelt gang ikke ha noe å hente, så er han like blid for det!

Den eldste årgangen, 1916-modellene, har jeg gjemt til slutt og det er her Knut Olsen og Sverre Ødegård hører hjemme.

Knut - to måneder eldre enn Sverre -, har det på samme måten som Martin: er helåreidrettsmann på sin hals. Knut følger stort sett Martins reiserute med skia på biltaket i vinterhalvåret og tar med seg de fleste av de mer "klassiske" tur-langrennene i østlandsområdet. Som for Martin er også o-sporten viktigst for Knut, og det har den vært lenge!

Knut var en av stifterene av Silva, lagets første viseformann og han var allerede på det tidspunkt en erfaren o-løper. Så her kan man snakke om en virkelig veteran blandt skaugutter! Premier har det blitt adskillige av og fortsatt er Knut like aktiv. Knut "lar seg gjerne høre" på startstedet, når løperene samles foran et løp. Humøret er på topp og han fleiper til høyre og venstre, når han oppdager kjente fjes. Etter løpene er Knut heller ikke snauere enn at han kan ta en diskusjon med løypeleggeren, hvis det er en postplassering han ikke var helt fornøyd med. Han er ikke redd for å ta "bla'e fra munnen" og si sin mening. Jo, Knut er med på å sette farge på o-miljøet.

Sverre ble bitt av o-basillen i satt alder, men har vært o-entusiast i mange år nå. Sverre er en av de som det er unødvendig å spørre om skal være med i kommende søndags løp, selvfølgelig skal Sverre være med. Det skal mye til for at han står over selv et treningsløp i distriktet. Sverre trives i o-miljøet, og vil nødig gå glipp av fleipen med Martin og Knut.

Sverre følger Silva i tykt og tynt, stiller opp når et arrangement skal hales i land, når en løype skal legges eller en mangfoldighet av trimposter skal settes ut eller tas inn. Han er god å ha i bakhanda, Sverre.

Sverre er ikke så gjerrig på premier, som for eks. Martin, men en del er det jo blitt i årenes løp. Det spørres om ikke Sverre likevel er Silva's mest ekte o-entusiast, han virker å være like fornøyd om han runder løypa på førti min. eller en time og førti. Men noen ganger tar han frem sitt bredeste flir, det er når han har lurt seg forbi Knut på resultatlista! Her må jeg flette inn en sann historie: Det var på hjemvei fra et løp i Banble, for noen år siden nå. Sverre hadde ikke bare dukket Knut, han hadde til smers vunnet klassen. Dette måtte jo feires og Sverre entret på hjemveien veikroa v/Breviksbrua, der Knut, Gjertrud og Tormod Johansen, sammen med døtrene Ragne og Anne Grethe, skulle traktere dagens suverene vinner med bløtkake og kaffe. Bløtkaka og kaffen smakte deilig, gildet var over og regningen skulle betales. I det Knut tok

fram pungen og la noen kronestykker på bordet sa han henvendt til Sverre: "Ja, skal du fortsette med å vinne heretter, så må du ikk regne med å få bløtkake hver søndag, for det har iallfall ikke jeg råd til!". "Jeg tru'kke du behøver å være redd Knut, det her er jo første gangen og det blir nok lenge til neste", svarte Sverre, som kanskje syntes at han hadde vært rett og slett "ufin" denne dagen.

Jeg har nå omtalt noen gamle fine skaugutter av beste merke, som omtrent hver søndag fra tidlig vår til sen høst forsatt henger med og kan glede seg over at de fremdeles har helse som gir dem følelse av enda å være "gutter" og kan drive med denne idretten som overgår alt annet.

Det er vel heller ingen annen idrett som er så fin å bli gammel med. Er det ikke et festlig syn å se en startpulje stå på streken, med opptil 6-8 "ungdommer" i alderen 12-18(?), der den spelemmede småjenta, står side om side med en tilårskommen gubbe, som kanskje er pensjonist fra neste år av. Begge småtrippende, utålmodige etter å komme avsted og foran dem ligger arenaen, mor Norge sjøl med skau, koller, myrer og blanke småvann. I de nærmeste halvtimene er generasjonskløfta utvisket og problemene er de samme for alle. Nå gjelder det å ikke ruse vettløst avsted, men skjerpe alle sine sanser og gjøre de riktige veivalg. Finnes det maken til idrettsutfoldelse?!

Kjell S. Mathiesen

KARTUTVIKLINGEN I SILVA.

Da Silva ble stiftet i 1952, var det rektangelkart og omtegnet rektangelkart som var mest brukt til orientering. Men her i Larvik-distriktet var man spesielt heldig da Treschow tegnet driftskart over sin skoger. Disse såkalte "Treschowkart" ble meget populære som orienteringskart, da de etter datidens krav var både detaljerte og riktige. Målestokken var enten 1:20000 eller 1:25000 med lo m. ekvidistanse. Treschow-kartene var i bruk fram til begynnelsen av sekstiårene da det økonomiske kartverket satte fart i karutviklingen i Silva.

I 1961 utga Silva Laubu-kartet i svart/hvitt, men året etter ble det utgitt i tre farger. Det var første gang at brunt og blått, ved siden av svart, ble brukt på kart i Silva.

Det neste kartet som ble tegnet var Vestmarka syd. Dette var ment som treningskart, men ble brukt til flere vanlige løp. Til kretsmeesterskapet i 1964 hadde Silva nok et nytt kart klart, denne gang var det Vestmarka. Dette kartet ble brukt til en rekke løp i de følgende år, og var aktuelt som treningskart helt fram til 1975. Spesielt stisystemet var meget godt på dette kartet.

Våren 1967 var Heggedalskartet klart. Dette må også betraktes som et av Silvas bedre kart, som distriktets orientering-løpere har hatt mye nytte og glede av. Dette året gikk kartutviklingen et langt skritt videre i Silva, da man dette året utga Hallingsdalen som var klubbens første spesialkonstruerte kart og må betraktes som en milepæl i kartutviklingen.

Eikedalskartet ble tegnet etter økonomiske grunnlag i 1968. Dette området som Brunlanes IL hadde hatt forskjellige kart over helt fra rektangel-kartenes tid.

Til Østlandsmesterskapet i 1969 tegnet noen av Silva's medlemmer Vindfjellkartet, som er noe av det beste Silva har laget. Det gikk med ca. 450 dugnadstimer og kr. 4.800,- til dette kartprosjektet. Det var 300 timer og kr. 4.000,- mer enn det kostet å lage Vestmarkakartet, 5 år tidliger. Den kommunale støtte utgjorde kr. 2.500,-.

I 1971 utga Silva Sjølyst-kartet til treningsbruk. Året etter ble det nye Laubu-kartet utgitt. Dette er et av Silvas dårligste kart.

Løveskogen og Berg ble tegnet i 1973. Berg-kartet var Silvas første kart i 5 farger.

Til Norgesmesterskapet i 1974 utga Silva i samarbeid med Siljan, Skum, som er et meget godt kart. Det var et kjempearbeid Silvas ivrigste medlemmer her gjorde når det gjelder synfaring.

Hellesrød var ferdig i 1975, samme år som Silva tegnet det nye Vestmarka-kartet. Til dette kartet ble det brukt mellom 250 og 400 dugnadstimer og kr. 22.000,-. Men etterhvert har de bevilgende myndigheter forstått nødvendigheten av nye og bedre orienteringskart. Derfor er det ikke lenger vanskelig å få økonomisk støtte til kart. Av de kr. 22.000,- utgjorde kommunal støtte 1/3, STUI 1/3 og den siste delen på klubben. Men på grunn av den store dugnadsinnsatsen til synfaring og tegning, har ikke Silva noen direkte utgifter til kart lenger.

I jubileumsåret skal klubben utgi to nye kart. Det ene er en sammenslåing av Berg og Hellesrød, pluss et tillegg mot nord. Det andre er en videreføring av Vestmarka mot nord.

Silva har i år satt opp en kartplan for de kommende fem år, som for det meste omfatter reproduksjon av gamle områder, men også en del nytegninger. Blandt annet et stort område ved Kiste i Siljan.

Kåre Thorbjørnsen.

KARTUTVIKLINGEN I VESTMARKA (SØNDRE DEL).

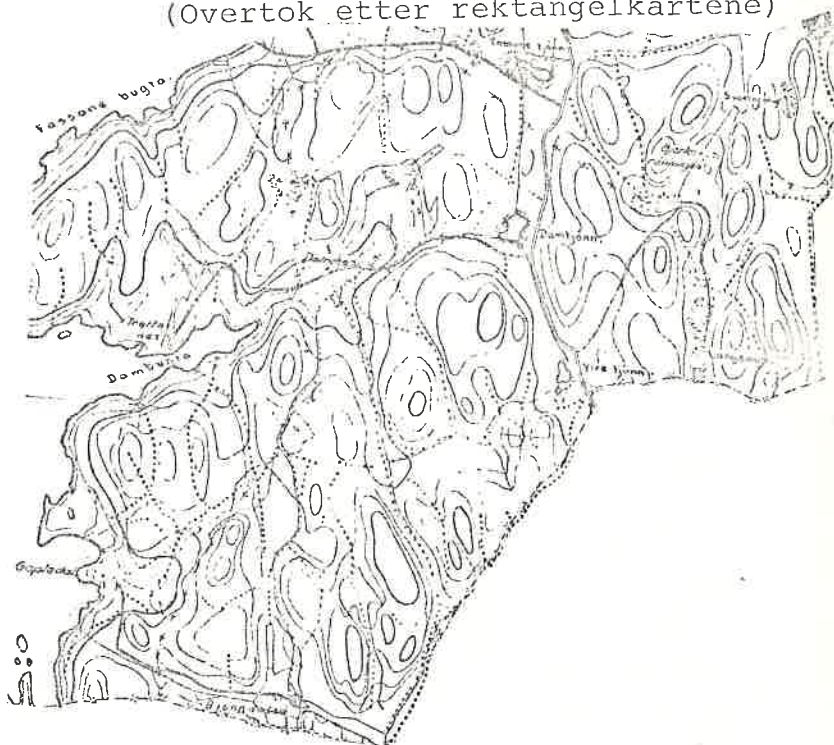
Rektangelkart:

Målestokk 1:100.000
Ekvidistanse 30 meter
Utgitt av N.G.O. 1909

"Treschowkart":

Målestokk 1:10.000
Ekvidistanse 10 meter
(Overtok etter rektangelkartene)

Vestmarka Syd:

Målestokk 1:10.000
Ekvidistanse 10 meter
(Et av de første kart
tegnet av SILVA)

Vestmarka:

Målestokk 1:15.000
Ekvidistanse 5 meter
(5 farger)
Tegnet og utgitt til
Sørlandsgaloppen 1975.

GRUPPAS STORE ENER.

Jeg fikk et skriv. Fra Silva. Kunne jeg skrive en artikkel om gruppas store ener? Hvem var nå det da? Hva skulle jeg legge til grunn? Sportslige prestasjoner, f.eks. Norgesmesterskap, eller enda mer, kombinasjon av det å være både dyktig idrettsutøver, god administrator og jobbe mye for laget? I så fall måtte det klart bli Magne Mjanger. Han må være eneren i Silva, ihvertfall til nå.

Magne husker jeg godt fra guttedagene. Han bodde jo i samme strøket, og jeg gikk med aviser til dem i mange år. Faderen, Ola, hadde jeg som klasseforstander på skolen.

Men Magne som idrettsutøver lærte jeg først å kjenne etter krigen, nærmere bestemt i 1948. Da var jeg selv blitt bitt av o-basillen. Magne var alt den gang en dyktig og erfaren o-løper, blandt kretsens beste. Iflg. ham selv begynte han med oritentering alt i 1938. Den gang måtte en være 18 år for å kunne delta, og det var bare to klasser, A og B. Magne, som er født i 1921, måtte ha særskilt tillatelse første året til å være med. I likhet med fleste andre nådde heller ikke han toppen med en gang, men som han sier: "Jeg husker godt min første o-premie fra et løp ute på Tenvik i Tjølling". Det var i 1939.

Siden den gang har det blitt mange premier til Magne, og han fortsetter ennå med å være flittig frampå ved premieutdelinger i sin old-boys klasse. Slik vil det nok også bli i år.

Det er veldig viktig for ethvert menneske å komme på rett hylle, enten det gjelder arbeid eller idrett. Såvidt jeg kan forstå må Magne ha valgt riktig idrettsgren. Det er få mennesker jeg mener passer bedre til skauløping enn den karen. Jeg så ham en gang - i slutten av 1940 årene - løpe i Bøkeskogstafetten. Han løp tungt, var tydelig trøtt, og ga ikke akkurat inntrykk av å bære utpreget fri-idrettsmann. Men i årene som fulgte så jeg ham stadig i skauen, i hans rette element. Da var løpsettet et helt annet. Med løv og lyng og grass under fot-sålene gled han fint fram, over myrene bar det lett og fint, og farten var på topp. Da var det neimen ikke lett å følge han Magne, det fikk mang en Vestfoldløper erfare. Magne ser forresten ut til å være et fint o-navn. Tenk bare på den store o-kongen før - Magne Lystad.

Men vår Magne var nærmest som en liten konge selv i mange år. Han var klart den beste løperen i Larvik Turn, og senere i mange år også blandt Silva's beste løpere. Det som jeg tror har bragt ham til topps i orientering var en fin blanding av løpsstyrke, god kartlesing, utpreget skauteft (det trengtes på de gamle kartene) og trua på seg selv. Magne ville helst

orientere alene, "heng" var for ham personlig et fjernt begrep. Typisk er den uttalelse han kom med til Knut Berglia i NM-1953: "Unnskyld meg, Berglia, men jeg har tenkt å holde høyden, jeg også". (Magne ble forøvrig nr. 101 i dette løpet, som Berglia vant.)

Det vil føre for langt å ta med alle hans prestasjoner i løypa opp gjennom årene, men det kan være interessant å trekke fram noen høydepunkter fra hans yngre år. I o-boka for 1947 er han nr. 5 på rankinglisten for Vestfold. Året etter avanserte han til 2. plass, etter Finn Hem, Haukerød, som han hadde mange drabelige dyster mot. Men dette året ble han kretsmester nettopp foran Finn Hem. Løypa gikk fra Heumrønningen til Kveldsvik. Tidene 2.09.40 og 2.29.05 forteller at Magne hadde dagen. I 1949 ble Magne rankingmester med Finn Hem på 2. plass. Samme året ble det Budstikkegull for ham på Larvik Turns lag. Vi hopper noe videre til 1951 - KM i Bamble med Håkon Karlsen som løypelegger. Terregnet var blytungt som følge av langvarig regn, og 1/3 av deltakerene brøt løpet. Men Magne hadde igjen dagen, vinnertid 2.04.19 mens 2. mann Lorentz Sørby hadde 2.25.45.

Og Magne fortsatte med å fly fort og sikkert. I KM noen år senere oppe på Grorud ble det 2. plass, bare 7 sekunder fra seier. Og i 1959 finner vi ham på Silva's gull-lag i Budstikken, sammen med Arne Olsen og Arne-Kjell Foldvik.

Magne var også i disse år en hyppig Vestfold-deltager i Norges-mesterskapene, men der fikk han i grunnen merkelig lite til. Såvidt jeg kan se er 35. plass han beste prestasjon. Den kom ved Larvik Turns løp i 1951 ved Oklungen.

Samtidig som han var en flittig og god o-deltager viste det seg at han var en vel så dyktig administrator og løypelegger. Ta en titt selv: Silvas formann 1954 til 1962, og fra 1966 til 1970 Etter den tid lagets kasserer. I en årrekke også sekretær/kasserer og styremedlem i Vestfold Orienteringskrets. Årsberetningene viser at han har vært en flittig løypelegger. Et eksempel: I 1952 arrangerte Silva sitt første løp som egen o-klubb med start fra Klova. Løypelegger: selvfølgelig Magne. Utallige er de poster han senere har satt ut, såvel til de store løp som små hyggelige treningsløp.

De tørre tall ovenfor forteller ikke nok hvorfor Magne har stått ved roret i så mange år. Hva er grunnen til at han er blitt gjenvalgt gang på gang? Er det kun hans suverene erfaring og rutine? Nei, Magne har en ro og personlighet som vekker tiltro. Uansett hva som skjer, hvor hektisk situasjonen er, så er han like kald og rolig. Aldri blir han bragt ut av likevekt. Rutinert og sikkert ordner han opp med problemene som oppstår. Derfor stoler medlemmene på ham og vil ha ham med i styre og stell. Men i den forbindelse må en ikke glemme miljøet rundt karen. Hans kone - Kari - har i alle år vært hans gode støtte, og hjulpet til ved alle arrangementer. Ja, jeg vil si at hele familien der har skapt et eget o-miljø. Den atmosfæren der har nok vært god for Magne å ha med seg på veien.

Når Silva nå i år feirer sitt 25-års jubileum er det naturlig å se tilbake på det som har skjedd og på dem som har trukket lasset. Magne har tatt sin rikelige andel, og som en honnør for det har medlemmene klart vist at de ønsker nettopp ham som lagets først æresmedlem.

Denne hedersbevisning henger høyt, og på alles vegne vil jeg gjerne si:

GRATULERER, MAGNE MJANGER!

Odd Glemming

2 GANGER ANNE GRETE + RAGNE

Når jeg skal skrive noe om våre fremste dame- og jenteløpere må det bli om Anne Grete Lundvigsen, Anne Grethe Johansen og Ragne Hauane.

Anne Grete Ludvigsen har vært vår fremste jenteløper i en årrekke nå. De seire hun har bragt til klubben er ikke få, og dette har jeg ikke oversikt over. Hun har vært en jente som klubben har hatt stor glede av, og som har bidratt til at andre jenter har funnet o-sporten innteressant.

Hun begynte som en liten spe jenteløper i den yngste jente-klassen for en god del år siden, og har utviklet seg frem til i dag som en av vårt lands beste junior-kvinne-løper. Vi i klubben håper at Anne Grete vil forsette i mange år fremover, og bringe mye heder for klubben til glede for henne selv og oss andre.

Ragne Johansen (Hauane) begynte som 18-årig jente som o-løper. Litt famlende åpning fikk hun de første år, men det tok ikke lang tid før Ragne ble vår største dame o-løper. Kanskje den største dameløper Silva har hatt gjennom tidene. Hun har bragt mang en heder både som individuell og lagløper.

Vi håper Ragne vil forsette i mange år til, både som løper og i administrasjonen.

Anne Grethe Johansen er den jeg husker best som jente- og dameløper, og henne er det meget å skrive om. Dette er en idrettsjente som en idrettsjente skal være. Mange ganger har hun vunnet, noen ganger har det ikke gått så bra. Men de få gangene det ikke har gått bra, har Anne Grete Johansen vært like blid. Det er slik en idrettsjente bør være. Jeg husker godt hennes første løp i en stafett som 9-åring, redd og uerfaren. I dag en erfaren og lur o-løper som er med fordi hun liker o-sporten.

Det er bare et minus ved henne, hun har forlatt klubben og oss til fordel for hennes Helge. Vi får håpe hun snart kommer tilbake til sin moderklubb.

Helge Halvorsen

TURORIENTERING LOT - LOM - SILVA

Da Silva for 8 år siden innbød Larvik- og Omegn Turistforening og Larvik- og Omegn Mosjonsparti sommedarrangører av Trimorienteringen, var det ikke nei fra LOT og LOM. Silva påtok seg hele det tekniske arrangement, og har siden skjøttet dette til alle deltakeres tilfredshet. Allerede fra starten var interessen meget stor, og den har holdt seg hele tiden. Denne form for trim er jo en typisk familieaktivitet hvor nærsagt alle alderstrinn kan delta. Stadig ser en pappaer som bærer den yngste med seg på ryggen. LOT har jo sine godt utbygde løyper i de områder hvor trimorienteringsløpene legges. Det er imidlertid mange folk som også ønsker å kunne ta seg fram på egen hånd, men svært mange vet lite om kart og kompass. Av Silva har de fått instruksjon i hvordan de skal bruke kart og kompass, og de har kastet seg dristig ut i terrenget.

Det blir ofte "bom" på postene, men de fleste deltagere har en sisu som aktive o-løpere kunne ha grunn til å misunne dem. Mange får for første gang en kontakt med skogen utenom blåmerkene, og de opplever naturen på en ny måte. Ofte er det spenningen ved dette nye som er mest fremtredende. Greier jeg dette, finner jeg denne posten som de snakker om, ja, finner jeg i det hele tatt hjem igjen? Ingen har hittil blitt igjen i skogen såvidt undertegnede kjenner til, så alt er nok gått bra.

Etter å ha kommet lykkelig tilbake til mål, har deltakerene alltid noe å snakke med hverandre om. Som gammel orienterer husker en kanskje best bussturene hjem etter løpet, og de beretninger løperene kunne lire av seg fra sin ville ferd i skauen, oftest med et gammelt rektangelkart som veiviser. Særlig ille var det med vår venn Knut Olsen i et løp i traktene ved Storhaug for mange år siden, Bikkjetjønn fant han ikke, den gang, og det studerer han kanskje på ennå.

Turistforeningen har i mange år hatt et godt og nyttig samarbeide med Silva. De har nesten siden LOT har hatt Eidedalen åpen for søndagstrafikk, betjent hytta på beste måte for turgåerene. Trafikken på Eikedalen vil sikkert bare øke. Den er jo et naturlig turmål for folk i den nye Veldrebyen som etterhvert utbygges. Ellers kommer jo turgåere fra alle steder i Larvik-distriktet. Vi i LOT håper også at Silva har nytte og glede av sin aktivitet på Eikedalen. Som møtested for trening o.l. bør den kunne være en selvfølgelig del av Silvas gode miljø.

LOT takker Silva for de mange gode samarbeidsår og håper på et fortsatt godt samarbeide både med Trimorienteringen og på Eikedalen. Og vi takker for Silvas andel i det gode turmiljø vi har i Larviksdistriktet. Vi gratulerer med 25-års jubileet. Dere er sikkert en av hjørnesteinene i o-forbundet, og det sier ikke så lite om Silva.

Larvik og Omegn Turistforening

Erling G. Nilsen
formann

STYRET I OL SILVA I JUBILEUMSÅRET.

Ottar Haugen	- formann
Kåre Thorbjørnsen	- viseformann
Lita Larsen	- sekretar
Magne Mjanger	- kasserer
Yngvar Karlson	- styremedlem
Kjell Larsen	- "
Svein Erik Nass	- "

NOEN STATISTISKE DATA FRA DE FØRSTE 25 år.

STIFTELSESDATO: På konstituerende møte den 4/4 1952 under navnet "Larvik og Omegn Orienteringslag (LOO). Navnet SILVA vedtatt på møte 19/2 1953. Forslagsstiller: Magne Mjanger.

LAGETS FORMENN I 25-ÅRSPERIODEN:

Arne Kjell Foldvik	1952-53.
Magne Mjanger	1954-62.
Arne Trond Olsen	1963-65.
Magne Mjanger	1966-70.
Arne Trond Olsen	1971.
Terje Ludvigsen	1972.
Palle Dybdahl	1973-75.
Ottar Haugen	1976-77.

SAMMENSLUTNINGEN: Brunlanes O-gruppe, Larvik Turns O-gruppe, Silva og Tjøllings O-gruppe besluttet sammensluttet på ekstraordinært årsmøte 17/1 1966. Etter avstemning ble navnet Silva opprettholdt.

NM OG KM-GULL: Medlemmer som har vunnet gullmedalje i Norges- eller Kretsmesterskap individuelt eller stafett:

1971: Terje Ludvigsen: NM gull ind. herrer klasse junior.

KM-gull stafett:

1959 herrer sen:	Arne T Olsen - Magne Mjanger - Arne K Foldvik
1967 herrer jun:	Morten Levy - Jørn B Olsen - Svein Øderud
1968 damer:	Ragne Johansen - Kari Berg - Marit Sande
1969 damer:	Kari Berg - Wencke Dalermoen - Ragne Johansen
1970 damer:	Anne G Johansen - Kari Berg - Ragne Johansen
jenter:	Eva Marcussen - Tone Mjanger - Tove Karlsen
1971 Herrer jun:	Mons Kjørtaug - Are Stokstad - Terje Ludvigsen
jenter:	Brit Borg - Tone Mjanger - Anne G Ludvigsen
1972 damer:	Anne G Johansen - Brit Borg - Ragne Johansen

KM-gull individuelt:

1955 herrer jun:	Arne Trond Olsen		
1968 G 2:	Kjell Lohne	J 1:	Anne G Johansen
K 1:	Ragne Johansen		
1969 J 1:	Anne G Johansen	K 1:	Ragne Johansen
1970 J 2:	Brit Borg		
1971 D 13-14:	Anne G Ludvigsen	D 17-18:	Anne G Johansen
1972 H 13-14:	Svein A Halvorsen	D 19-20:	Anne G Johansen
1973 D 15-16:	Anne G Ludvigsen	D 19-20:	Anne G Johansen
H 19-20:	Are Stokstad		
1974 D 17-18:	Anne G Ludvigsen		

ARRANGEMENTER:

Vårt første løp: Fra Klova 8/6 1952. Løypelegger: Magne Mjanger.

Største løp i "gamle dager": Interkretskamp Buskerud-Telemark-Østfold-Vestfold på Svartangen 22/6 1953. 487 deltakere. 3. største løp i landet i 1953.

Internasjonale klubbkamper: Mot Stora Tuna, Borlänge, i Larvik 10/7 1952, i Borlänge pinsen 1953. Mot Stifinderne, Ålborg, i Ålborg pinsen 1956.

Første gateløp: Februar 1970.

Første turorientering: 20/5 1971.

Østlandsmesterskap: 24/8 1969 på Vindfjell.

Sørlandsgalopp: 1970-71-72-73-75.

NM stafett og individuelt damer og herrer: Vanebu og Årum 1974.

